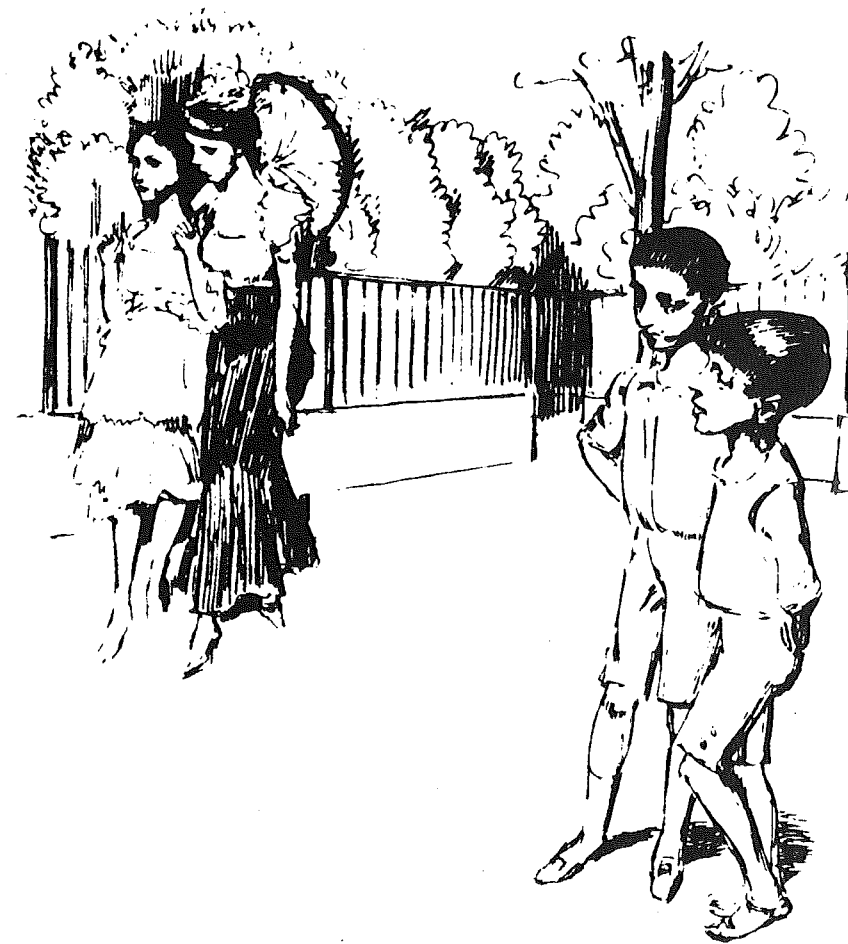

XV

Znovu jsem se dnes ponořil do Rudolfova zásobníku. Jaké kouzelné studium! Text je plný odkazů, narážek, náznaků a dvojznačného mihotání. Ale všechny paprsky se sbíhají k Bianca. Jak blažená souhra! Od uzlu k uzlu běží mé podezření jako podél doutnáku, zapáleno světlavou nadějí – stále víc a víc oslněno. Ach, jak je mi těžko, jak se mi svírá srdce tajemstvími, jež tuším.

XVI

V městském parku hraje teď večer co večer hudba a alej se změnila v jarní korzo. Lidé chodí sem a tam, míjejí a potkávají se v symetrických, stále se opakujících arabeskách. Mladí muži nosí nové jarní klobouky a nedbale drží v ruce rukavičky. Mezi kmeny stromů a živým plotem svítí v sousedních alejích šaty dívek. Chodívají vždy dvě a dvě, kolébají se v bocích, načechrané pěnou kanýrů a volánů, nosí s sebou jako labutě to bílé a růžové peří – zvony plné kvetoucího mušelinu, a občas s ním usednou na lavičku – jako by znaveny prázdnotou parádou oděvu – sedají si v celé té velké růži tylu a batistu, která se rozvíjí do bohatých plátků. A pak se objevují nohy, položené jedna přes druhou, zkřížené – spletené v bílý tvar neodbytně výmluvný, a mladí muži přecházející kolem mlknou a blednou, zasaženi trefností argumentu, naprosto přesvědčení a přemoženi.

*Pro sestřenici,
kresba tužkou, 1937*